

δρῶντες δι' ἐτυμολογίας καταδίκασαν αὐτὸν εἰς τοῦ δι' ἀγχόνης θάνατον.

Ἡ καταδίκη αὐτὴ ἐνέπλησεν ἀθυμίας πᾶσαν τὴν πόλιν Νέρουιτε, ὅπου ἐγένετο, καὶ πᾶσαν μάλιστα τὴν ἐπαρχίαν Νορφόλκ, διότι ὁ νέος ἀνῆκεν εἰς οἰκογένειαν οὐχὶ ἀπλῶς ἐπίσημον, ἀλλὰ καὶ ὀνομαστήν διὰ τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν γλυκύτητα τῶν ἡθῶν πάντων τῶν μελῶν της. Οἱ ἐγκριτώτεροι τῶν κατοίκων ὑπέβαλον ἀμέσως ἀναφορὰν εἰς τὸν βασιλέα καὶ παρεκάλουν αὐτὸν νὰ χορηγήσῃ χάριν εἰς τὸν καταδικασθέντα, ἢ τοῦλάχιστον νὰ ἀνακληθῇ ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως, ἕως οὗ γίνωσιν αἱ νέαι ἔρευναι. Κάρολος ὁμῶς ὁ Β' ἔμεινεν ἄκαμπτος, καθ' ὅσον ἡ οἰκογένεια τοῦ φονευθέντος, ἐν καιρῷ τῶν τελευταίων ταραχῶν, εἶχε δεῖξει μεγίστην ἀφοσίωσιν εἰς τὸν βασιλέα, ἐνῶ ἡ τοῦ Βέρνεϋ εἶχεν ἐναγκασθῇ τὰς ἀξιώσεις τοῦ λαοῦ.

Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ ταλαίπωρος νέος ἀπηγγονίσθη, πλῆθος λαοῦ συνέρχεται πανταχόθεν ἵνα δεῖξωσι τὴν συμπάθειαν αὐτῶν· δάκρυα ἔρρεον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν πάντων. Ἰδοὺ δὲ ἐπὶ τέλους πῶς ἀπεδείχθη ἡ ἀθωότης του.

Ὁ φονεὺς μεταβάς, ὡς εἶπομεν, εἰς τὰ ξένα, περιήλθεν εἰς τοιαύτην ἔνδειαν, ὥστε ἐστερεῖτο καὶ τοῦ ἐπιστάτου. Δὲν ἐβράδυνε λοιπὸν νὰ ἀσθενήσῃ βαρέως. Ἄν καὶ δὲν εἶχον ἰδῇ αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι ἐμπήγοντα τὸ ξίφος εἰς τὸ στῆθος τοῦ Βενφίλδ, ὅμως τὸν εἶχεν ἰδῇ ὁ Θεός. Πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἐκάλυψε πνευματικὸν καὶ ἐξομολογηθεὶς ἐφάνέρωσε τὴν διπλὴν ἀδικίαν τὴν ὁποίαν ἐπραξε, φονεύσας τὸν Βενφίλδ καὶ διακινδυνεύσας τὴν τιμὴν καὶ τὴν ζωὴν τοῦ Βέρνεϋ. Ἡ κατάθεσις αὕτη ἐγένετο καὶ ἐνώπιον τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς, προσκληθείσης ἐπὶ τούτῳ. Καὶ ἐστάλη μὲν πάραυτα εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἢ κατὰ τοῦ Βέρνεϋ ὁμῶς ἀπόφασις εἶχεν ἐκτελεσθῇ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΣΥΖΥΓΟΥ ΕΚΛΟΓΗ εἰς πρῶτην μίαν, ὑπὸ Δ. Παπαρρήγοπούλου. Ἀθῆναι 1868.

Τὸ παρελθὸν ἔτος, ἐπὶ τῆς περιθρυλλήτου διακρίσεως τῶν ἐξουσιῶν, ὡς τοῦλάχιστον συμπεραίνομεν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ἀνωτέρω δράματος, ὁ Κ. Δ. Παπαρρήγόπουλος, γνωστὸς τοῖς ἀναγνώσταις τῆς *Πανδώρας* ἐκ τῆς περὶ Κλεάνθου μελέτης (1), ἐδημοσίευσεν κωμωδίαν, τὴν ὁποίαν ἐπέγραψε «*Συζύγου ἐκλογή*». ἔχει δὲ ἡ κωμωδία ὑπόθεσιν τὴν ἐξῆς· Ὁ *Δῆμος* ἐπεθύμει σφοδρῶς νὰ ἔλθῃ εἰς γά-

μου κοινωνίαν· καὶ ἐπειδὴ, ὡς φαίνεται, ἦτο γαμβρὸς ἐπιζήτητος, ἔδραμον πρὸς αὐτὸν αἱ τρεῖς ὀνομαστότεραι νύμφαι τοῦ καιροῦ ἐκείνου, ἡ *Μοναρχία*, ἡ *Κυρία Σύνταγμα* καὶ ἡ *Δημοκρατία*. Σπμειωτέον δὲ χάριν δικαιοσύνης ὅτι αὕτη, ἡ *Δημοκρατία*, δὲν ἤλθε κυρίως ἵνα ἐπιδιώξῃ τὴν συζυγίαν, ἀλλ' ἵνα ἀναφλέξῃ ἀρχαῖον ἔρωτα τοῦ ἀγνώμονος *Δῆμου*, ὅστις ἡγάπα μὲν αὐτὴν πάλαι περιπαθῶς, «ὅτε ἦτο παιδίον, καὶ εἶχεν ἰλαρὰν ἀθωότητα, καὶ ἀκράδαντον τόλμην, καὶ μεγαλεπήβολον διάθεσιν,» σήμερον δὲ ἔστρεψεν αὐτῇ τὰ νῶτα.

Κατὰ πολλὰ καὶ διὰ πολλῶν ἡγωνίσθησαν αἱ δύο πρῶται νὰ δελεάσωσι τὸν κύρ *Δῆμον*, ὅστις ἔλεγεν ἐκυτὸν ἄστατον καὶ φίλον τῶν μεταβολῶν, ὅμοιον πρὸς τοὺς φιλαναγνώστας, οἵτινες δὲν ἀρκοῦνται εἰς ἓν μόνον βιβλίον. Ἡ *Μοναρχία* ἐφόρει πολυτελὲς καὶ πλούσιον ἔνδυμα, καὶ ἀνεμέτρει μίαν πρὸς μίαν τὰς ἰδίας ἀρετὰς καὶ τὴν πρὸς τὴν ἰσότητά ἀγάπην, ἥς ἕνεκεν «ἔθετεν εἰς ἰσορροπίαν πᾶσαν ὑπεραίρουσαν κεφαλὴν.» Γονεῖς δὲ εἶχεν, ὡς ἔλεγε, πατέρα μὲν τὸν φόβον, μητέρα δὲ τὴν ἀμάθειαν.

Τῆς *Κυρίας Συντάγματος* τὸ ἔνδυμα ἦτο σύμφωνον πρὸς τὸ συμμιγὲς αὐτῆς ὄνομα, «ἐρμαφόδριτον, τραγέλαφον, χίμαιρα,» κατὰ τὸν ποιητὴν. Πολλὰ δὲ καὶ μεγάλα ἡξίου τὰ προτερήματα αὐτῆς. Πρῶτον μὲν εἶχε, πρᾶγμα ἀνήκουστον! δύο πατέρας, τὸν δισταγμὸν καὶ τὸν φόβον· μὴ λησμονήσωμεν δὲ ὅτι ὁ φόβος ἦτο καὶ τῆς *Μοναρχίας* πατὴρ — μητέρα δὲ τὴν *ἐλευθερίαν*, «ἥτις ὁμῶς ἐγέννησεν αὐτὴν πρὸ τοῦ ὠρισμένου χρόνου.» Δεύτερον δὲ εἶχεν ἐπτὰ δούλους ἄρρενας, καὶ μίαν θεραπαινίδα γένους θελυκοῦ, ἀλλὰ μίαν καὶ καλὴν, πολυτιμοτάτην. Τῆς θεραπαινίδος αὐτῆς, ἥτις ὠνομάζετο *Βουλὴ*, δυσεύρετα ἦσαν τὰ πλεονεκτήματα. Ὅσάκις, φέρ' εἰπεῖν, ἡ Δέσποινα *Σύνταγμα* προσέταττεν αὐτῇ νὰ βάλῃ ἔλαιον εἰς τὸν λύχνον διότι ἦτο σκότος — εἶναι τῶντι σκότος; ἡρώτα ἡ θεραπαινίς. Πρέπει νὰ ἐξετασθῇ καλῶς τὸ πρᾶγμα, νὰ συζητηθῇ μετ' ἐπιστάσεως καὶ εἴτα ν' ἀποφανθῶμεν. — Ἡ *Κυρία Σύνταγμα* ὑπετάσσετο· ἡ συζήτησις ἤρχιζε καὶ διήρκει νύκτα ὁλόκληρον· καὶ ὅτε ἀπεφασίζετο ν' ἀναρθῇ ὁ λύχνος, δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀνάγκη, διότι εἶχεν ἐξημερώσει. Ἀξιοζήλωτον οἰκονομίας παράδειγμα!

Μίαν τῶν ἡμερῶν μαθοῦσα ἡ *Κυρία Σύνταγμα* ὅτι ἐκαίετο ὁ ἐξοχικὸς αὐτῆς οἶκος, προσέταξεν εὐθὺς ν' ἀγορασθῇ καὶ σταλῇ ἀντλία. Ἀλλ' ἡ θεραπαινίς *Βουλὴ* ἀντέτεινε δι' ἰσχυρισθεῖσα ὅτι τοιαύτη δαπάνη δὲν ἐσημειώθη μεταξὺ τῶν προϋπολογισθέντων ἐξόδων. Καὶ ἰδοὺ ἀπέραντοι συζητήσεις, αἵτινες ἐτελείωσαν ὅτε εἶχεν ἀποτεφρωθῇ ἡ οἰκία.

Ἄλλο περιεργότερον, ἀποδεικνύον τὴν περὶ τὴν τάξιν μέριμναν τῆς *Βουλῆς*. Ἡ κυρία αὐτῆς ἐλείπε-

(1) Ὁρα Πανδ. Τόμ. ΙΘ', σελ. 86.

θύμησέ ποτε παράκτος τοῦ Δήμου. Ὁ Δῆμος ἔτρεξεν ἀσθμαίνων νὰ φέρῃ πατήριον ὕδατος ἵνα ζωογονήσῃ τὴν λειποθυμοῦσαν· ἀλλ' ἐκείνη ἀνεχαίτισεν αὐτὸν εἰπαῦσα· «Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ σκέπτεται πολὺ πρὶν ἀποφασίσῃ, πρέπει νὰ θέτῃ τὸ ζήτημα καὶ νὰ τὸ συζητῇ αὐχὶ ἅπαξ, ἀλλὰ τρεῖς καὶ εἰς διαφορὰς ἡμέρας, καὶ πάλιν νὰ σκέπτεται καλῶς μετὰ τὴν ἀπόφασιν μὴ τύχῃ καὶ σπεύσῃ ὑπὲρ τὸ δέον. Ἄς ψηλαφήσωμεν, προσέθετο, σήμερον τὸν σφυγμὸν τῆς, καὶ αὐριον συζητοῦμεν ἂν πρέπει νὰ τῇ δώσωμεν νερόν.»

Ἐν τοσοῦτῳ ἡ ταλαίπωρος Κυρία Σύνταγμα μικροῦ δεῖν ἔστειλε τὰ κῶλα ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὅπερ τῇ ἀληθείᾳ δὲν θὰ ἦτο πολλὰ ἀπευκταῖον.

Καὶ ὁμοῦς ὑπερηγάπα τὴν δύστροπον θεραπαινίδα, μάλιστα διότι ἦτο θυγάτηρ αὐτῆς (φυσικὴ λέγει ὁ κωμωδοποιὸς), καὶ διότι ἐγκρατεστάτη οὖσα τῆς μυθολογίας, ἔτερπε τὴν μητέρα διηγουμένη ἀδιακόπως τὰ παραμύθια τῆς Χαλιμάς, ἃ τινὰ ἐγίνωσκεν ἐκ στήθους.

Τῆς δὲ Δημοκρατίας τὸ ἱμάτιον ἦτο ἀπλούστατον, ἀρχαῖα ἑλληνικὴ χλαμὺς, ταινία ἐκ δάφνης ἐπὶ κεφαλῆς, καὶ στέφανος, ξηρὸς καὶ αὐτὸς! εἰς τὴν δεξιάν. Ὅτε ὁ γαμβρὸς ἠθέλησε νὰ μάθῃ καὶ αὐτῆς τὰς ιδιότητας, «Ἐγὼ, ἀπεκρίθη, θὰ γαλουχῶ μόνη τὰ τέκνα μου, θὰ τὰ διατάξω ν' ἀγαπῶσι πρὸ πάντων τὴν πατρίδα, πρόθυμα πάντοτε ὑπὲρ αὐτῆς νὰ πέσωσιν. Εἰς τὴν καρδίαν αὐτῶν θὰ ἐνσταλάξω τὴν ἀρετὴν, τὴν ἀπλότητα, τὴν ἀφέλειαν, τὴν μεγαλοφροσύνην, τὴν καρτερίαν, τὴν γενναϊότητα, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν φιλάνθρωπίαν. Ἀσκοῦσα δὲ αὐτὰ εἰς πᾶν γενναῖον καὶ ὕσιον καὶ εὐσεβεῖς, θὰ τ' ἀναδείξω ἄξια τῶν εὐκλεῶν ἐκείνων προγόνων, ἄξια τῆς γῆς ἣν κατοικοῦμεν καὶ τῶν ἀναμνήσεων αἰτινες μᾶς περιστοιχίζουσιν.»

Ἄξιος καὶ τῆς Δημοκρατίας ὁ μισθός! Εἰ δὲ καὶ ἀφελὴ ἦσαν τὰ προτερήματα αὐτῆς, ὡς μαρτυρεῖ καὶ ὁ Ιούλιος τοῦ 1863 ἔτους, τοσοῦτον ὁμοῦς ἐφοβήθησαν αἱ δύο ἄλλαι, ὥστε ἐνῶ ἦσαν ἀδιάλλακτοι ἀντεράστριαι συνδιηλλάγησαν, κατὰ μίμησιν τῶν κομμάτων τῆς Ἑλλάδος, ὅπως καταβάλλωσιν ἐκείνην. Πρώτη ἡ Μοναρχία προέτεινε συμμαχίαν.

«Κυρία Σύνταγμα, συμμαχίαν

» νὰ σαγηνεύσωμεν τὸ θηρίον.»

Πρὸς ταῦτα ἡ Κυρία Σύνταγμα ἀπεκρίθη γενναιοφρόνως·

«ὦ! μή σε μέλει, τὴν ἀσταςίαν

» ἔχει ὁ ΔΗΜΟΣ εἰς τὸ κρατίον.»

Καὶ αἱ δύο δὲ ὁμοῦ ἀνεκρούσαντο δικηρυσίως τὸν θούριον τοῦτον·

« Ἀς σαγηνεύσωμεν τὸ θηρίον

» μὲ ὑποσχέσεις καὶ μὲ θωπείας.

» Ὁ ΔΗΜΟΣ εἶναι μικρὸν παιδίον,

» τυφλῶς πιστεῖον τὰς φλυαρίας.

» Λέοντος ἔχει τὴν ὄψιν μόνον,

» ἀλλὰ κ' ἐν βράβος τὸν τιθαστεύει,

» κ' ἐπὶ τῶν ὤμων του ὡς εἰς θρόνον,

» πᾶς ἀναβάτης τολμῶν ἱππεύει.

» Καὶ τὴν καρδίαν αὐτοῦ κερδίζει

» πᾶς ὁ γρυρίζων νὰ τὸν θωπεύῃ,

» πᾶς ὁ γρυρίζων νὰ τὸν μαστίζει.»

Ὡραία τοῦ Δήμου ἡ εἰκὼν! Μίαν μόνην ἔχομεν ἀμφιβολίαν· εἶναι τωόντι παιδίον, ἐνῶ καὶ ὁ Ὀμηρος ἐγνώριζεν αὐτὸν, καὶ ὁ Σοφοκλῆς πρὸ δύο χιλιάδων πεντακοσίων ἐτῶν ἀπεκάλεσε· κοῦφον καὶ ἄστατον γερόντιον, καὶ ὁ Δημοσθένης, οὐ τινος, φαίνεται, εἶχε καύσει τὴν καρδίαν, ἐζωγράφησεν ἀριστοτεχνικώτατα; «Ὁ δῆμός ἐστιν ὄχλος, ἀσταθμητότατον πρᾶγμα τῶν ἀπάντων, καὶ ἀσύνθετότατον, ὡς περ ἐν θαλάττῃ πνεῦμα ἀκτάστατον, ὡς ἂν τύχοι, κινούμενον· ὁ μὲν ἦλθεν, ὁ δ' ἀπῆλθε· μέλει δὲ οὐδεὶς τῶν κοιῶν, ἀλλ' οὐδὲ μέμνηται.» Τρομερὸς αὐτὸς ὁ δῆμος!

Ὅπως δὴ ποτε, γέροντες ἢ νέοι, εὐρέθη ἀεμπερδευμένος σὺν τὸν ψύλλον ἔς τὸ στουππὶ, κατὰ τὸ ἀγοραῖον ἀσμάτιον. Ποίαν τῶν τριῶν νὰ προτιμήσῃ; Τὸ πρᾶγμα ἦτο σπουδαῖον, σπουδαιότατον, καὶ ἐδεῖτο ἐμβριθεῖς καὶ μακρὰς σκέψεως. Διὸ παρεκάλεσε τὰς τρεῖς νύμφας ν' ἀποχωρήσωσι πρὸς καιρὸν, ὅπως κατορθώσῃ νὰ συναρμολογήσῃ τὰς ἰδέας αὐτοῦ.

Ἀπεχώρησαν λοιπὸν αἱ νύμφαι· ἀλλὰ ποῦ ἰδέσ; Συνειθισμένος νὰ σκέπτεται μετὰ πολλῶν, ν' ἀκούῃ κραυγὰς, πατάγους, λοιδορίας, οὐδεμίαν ἐδύνατο νὰ συλλάβῃ ὅτε ἔμεινε μόνος. Ἄν δὲν ἦτο χριστιανός, θὰ ἐνυμφεύετο καὶ τὰς τρεῖς· ν' ἀλλάξῃ ὁμοῦς πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ θρησκείαν, δὲν ἠθελεν. Ἐπὶ τέλους κωτῶρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς συμπέρχσμα. Ἐπῆρε ἀριθμὸν τινὰ κολοκυνθίων καὶ μετ' αὐτῶν πλατυγάζστορα φιάλην πλήρη ἀττικοῦ ῥητινίτου, ἐπέθετο καὶ ταύτην καὶ ἐκεῖνα εἰς θρανία κατὰ σειρὰν ὡς ἄλλα «βουλευτιδία»,

«καὶ πῖερ ἀργαλίως ζωρὸν μέθυ, ἐκ δὲ μεθύσθη!»

Ἡ ἰδέα τότε κατέβη μόνη, ὡς ἀπὸ μηχανῆς θεοῦ, εἰς τὸ κρανίον τοῦ κυρ Δήμου. Διὸ καλέσας καὶ τὰς τρεῖς ἡρώτησε ποία ἡγάπα τὸν ῥητινίτην; Δυστυχῶς ὁμοῦς οὔτε ἡ Μοναρχία οὔτε ἡ Δημοκρατία ἦσαν φίλοινοι· καὶ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι παράδοξον, διότι, κατὰ τοῦ Γάλλου, «les extrémités se touchent.» — «Καὶ γὰρ ἡ δημοκρατία, ἡ τελευταία τυραννὶς ἐστίν,» εἶπε καὶ ὁ Ἀριστοτέλης, διχονοῶν πρὸς τὸν ἡμέτερον ποιητήν.

Ἡ Κυρία Σύγκλητος ἡμῶς ἀλλοίαν εἶχε τὴν ὄρε-
ξιν. Ἐγὼ, ἀνεβόησε, τρελλαίνομαι διὰ τὸν ῥητινίτην,
ὅποιανδήποτε καὶ ἂν ἔχει πατρίδα, τὴν Τρίπολιν ἢ
τὴν Γορτυνίαν, τὴν Ἀττικὴν ἢ τὴν Ἀμφισσαν.

Εἶπε καὶ ἔτεινε τὴν δεξιὰν πρὸς τὸν Δῆμον.

Καὶ ὁ Δῆμος σπεύσας περιεπτύξατο αὐτήν.

— Θὰ μετανοήσης! ἀνέκραξεν ἡ Μοναρχία.

— Θὰ μεταμεληθῇς! συνεβόησε καὶ ἡ Δημο-
κρατία.

— Πιθανὸν, ἀπεκρίθη ὁ Δῆμος, προσθεὶς τὸ φο-
βερὸν τοῦτο· «Ἵπάρχει καὶ διαζύγιον!»

Ἡ κωμῳδία αὕτη, ἥτις παριστᾷ εὐφυῶς καὶ μετ' ἀκριθείας τὰ καθ' ἡμᾶς, μεταφρασθεῖσα ἰταλιστὶ ἐ-
δημοσιεύθη διὰ τῆς Rivista contemporanea na-
zionale Italiana (Ιουν. 1869.) Ὁ καθηγητὴς Κ. De-
Gubernati, διευθυντὴς τοῦ περιοδικοῦ τούτου συγ-
γράμματος, προστίθῃσι καὶ ταύτην τὴν σημείωσιν·
«Τὴν κωμῳδίαν ταύτην τολμῶμεν νὰ ἐπονομάσω-
μεν ἀριστοφάνειον· περιέχει δὲ πολλὰς ἀληθείας,
ἀξίας νὰ κηρυχθῶσι καὶ παρ' ἡμῖν, ὥς διὰ τοῦτο
συνιστῶμεν θερμῶς εἰς τὴν προσοχὴν καὶ τὴν σκέ-
ψιν τοῦ κοινοῦ.»

Νὰ συστήσωμεν καὶ ἡμεῖς τὰς ἀληθείας ταύτας εἰς
τὸ ἡμέτερον κοινόν; Ἐὰν θελήσῃ τις νὰ κατοπτρεύσῃ
διὰ μιᾶς ὁλόκληρον τὴν εἰκόνα τῆς ἐλληνικῆς πολι-
τείας, οὐδὲν βεβαίως ἀσφαλέστερον κάτοπτρον τῆς
ἀνὰ χεῖρας κωμῳδίας· εὐχόμεθα μόνον νὰ ἀναβῇ
κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν λεπτὸν καὶ ἐρύθημα αἰδοῦς εἰς
τὸ πρόσωπον τῶν πολιτευομένων, εἰς δὲ τὸν ἀγό-
μενον καὶ φερόμενον λαὸν τῆς Ελλάδος νὰ γεννηθῇ
συναίσθησις τις τῆς ἰδίας ἀξίας.

~~~~~

ΠΟΙΗΣΙΣ.

(Συνέχ. ἴδε φυλλ. 457.)

Ἡ ΘΕΙΑ Εὐσπλαγγνία.

Ἐγὼ εἶμαι τὸ δένδρακι
Καὶ μὲ φύτεψες ἐσὺ
Στὸ λαμπρὸ περιβολάκι
Ὅπου ὠνόμασες ζωή.

Μὲ φυλάττεις νύχτα ἔμπρα
Ἀπὸ χιόνι καὶ φωτιά,
Τὰ ξηρὰ μοῦ ρίχνεις πέρα
Καὶ μ' ἀφίνεις τὰ χλωρά.

Ἀλλ' οἱ κόποι σου ἔν χαμένοι!
Τὸ δένδρακι φουγτωτὸ,

Κ' ὑπερήφαν' ἀνεβαίνει

Χωρὶς ἄνθη καὶ καρπὸ.

Ὀργισμένος, κουρασμένος

Κράζεις τέλος μὴ φορὰ,

— Εἴν' ὁ κόπος μου χαμένος...

Ὡς κοπῇ γιὰ τὴ φωτιά.

Ἀλλ' ἡ θεία σ' εὐσπλαγγνία

Τὸ λυπεῖται, τὸ πονεῖ,

Κ' ἕνα χρόνον διόρεια

Δίνει ἀκόμη στὸ δένδρι.

Τί θὰ πάθῃς, τί θὰ χάσῃς,

Ὡ δένδρακι μου φτωχά,

Ἄν τὸ χρόνο σου περάσῃς

Χωρὶς ἄνθη καὶ καρπὸ!

ΠΡΟΣ ΜΙΑΝ ΚΑΛΟΓΡΑΙΑΝ.

Ἦθελε φρίξει ὁ ἥλιος

Ἄν τὰ λευκά σου χέρια,

Ἄν τὰ γαλάζια μάτια σου

Ποῦ λάμπουν σὰν ἀστέριζ

Δὲν ἦθ' ἐβροῦνε οὐράνιο

Κι' ἀθάνατο ἐραστή.

Ὅταν σὲ πρωταπάντησα

Στὴν προσευχὴ δοσμένη,

Μὲ χάρι ἐμπρὸς στή Χάρι της

Σκυφτὴ γονατισμένη,

Ἐκραζα' — τούτῃ ἐπλάσθηκε

Γιὰ Πλαστοῦργοῦ ἀγκαλιά! —

Ὅποιος κι' ἂν σ' εἶδ' ἐστάθηκε

Κ' ἐμπρὸς σου προσευχήθη,

Κανένας δὲν ἐτόλμησε

Νὰ ἰδῇ τ' ἀγνά σου στήθη,

Γιὰτ' εἶπε — Ἀὐτά ν' προσκέφαλο

Τῆς παναρχαίας ἀρχῆς! —

Σ' αὐτὸ τ' ἀφράτο πρόσωπο

Στὸ βλέμμα τ' ἁγιασμένο,

Στὰ στήθη σου, στὸ μέτωπο

Ἦν καθαρὰ γραμμένο

— Ἀμαρτωλοὶ μὴ γὰλῆτε

Τὴ νύμφη τοῦ Χριστοῦ! —

~~~~~